

brotljivo roko in jo porosi z gorkimi solzami hvaležnosti; otroci tekajo okoli gospoda poljubljajoč jim milodarne roke, ne vedoč, kako bi se jim dovolj zahvalili. Mati pa poklekne z otročičem v naročju sredi sobe in glasno hvali Boga ter prosi nebeškega blagoslova redkemu človekoljubu, angelju v človeški podobi.

Gospod župnik so bili globoko ginjeni ter so za-trjevali, da največja zemska sreča bi jih ne mogla toliko razveseliti, nego to dejanje krščanske ljubezni; rekli so: Kako resničen je pregovor: »Bolje dati, ko jemati!« Tolažili so še uboge stariše in jim naročali, naj tudi v bodoče izrejujejo svoje otroke v tako trdnem zaupanju do Boga, kakoršno je danes razvila Lavoslava, in Bog jih gotovo nikdar ne zapusti.

Tako je tudi bilo. Otroci so dorasli vsi v strahu Božjem in danes je vsakateri izmed njih v visokočislannem stanu in možno jim je pomagati nesrečnemu bližnjiku. To pa prav radi delajo v obilni meri prvo radi Boga, v drugo pa tudi zato, ker so sami skušali bedo, torej vedó, kako hudo je uboštvo.

Leopoldina Kersnik-Rottova.

Angelj varih.

Mati, kak je angelj varih,
Ki človeka vodi?
Nikdar ga še nisem videl,
Pa le z mano hodi.«

«Angelj varih, dete moje,
Kakor duh je z nami,
Nikdar človek ga ne vidi,
Zdi se, da smo sami.»

»Kaj pa dela angelj varih,
Kedar se igramo,
Kedar molimo in kedar
Spimo in sanjamo?«

•Kedar moliš, s tabo moli,
Rad se poigrava,

Kedar pa zvečer zaspančkaš,
V raj nebeški splava.»

»Kaj pa dela v raju angelj?
Ali tudi spava?
In kedaj od Bogca zopet
K meni sèm priplava?«

«Angelj varih nič ne spava,
Za-te sreče prosi
In iz raja božje dare
Pridno k tebi nosi.»

»Kake dare pa prinaša
Angeljček krilati?
Kruha belega, igrače
In obleke, mati?«

«Jed, obleka in igrača,
Vse so božji dari;
Zdravje in radóst pošilja
Stvarnik svoji stvari.»

»Kaj pa jaz otrok naj Bogcu
V dar poklonim, mati?
Kaj pa angelju v zahvalo
Morem darovati?«

«Dete, lepo me ubogaj
In pa pridno moli,
In ne žali Boga, bližnjih,
Nikoga nikoli!

In vesel bo angelj varih
In nebeški Oče,
Ti pa bodeš vedno srečno,
Ljubljeno otroče!»

L. Černej.

Poletne podobice.

(Piše Janko Barlé.)

I.

Gakega vrta pač ni blizu, kakor je Cepilnikarjev. Kadarkoli greš mimo, vselej ti je kaj videti. Spomladi je Cepilnikarjev vrt, kakor bi ga pokril sneg, ker je ves v cvetju, a zumljanje pridnih čebelic in drugih žuželk, katerih brez števila leta od cveta do cveta, zdi se ti kot daljna godba, katero ti veterc prinaša na uho. Cvetje se osiplje, ali vzrastejo zelena peresca, med katere se naselijo mnogi ptičji pevci, napravijo si gnjezdeca, a njihova vesela pesem ozvanja od ranega jutra do poznega večera iz Cepilnikovega vrta. Prihaja leto, a gori na črešnjah se pokaže polno sladkega sadu. Kako se pač žaré one rudeče črešnje v svitu letnega solnca! Nù, jedva so minule črešnje, evo zlatih hrušek, modrih češpelj in pisanih jabolk. Čimbolj se bliža jesen, tembolj se upogibajo drevesa pod sladko težo. Zadovoljnega srca obira Cepilnikar drevo za drevesom, poplačalo mu je obilno njegov trud in delo. Listje porumeni, odpade, drevesa se spravljajo k počitku. Zima pride in sneg pokrije gole vejice, a tudi ondaj je lepo videti one dolge vrste sadnega drevja, po katerem se lesketajo sneženi biseri. Nù, najlepši je pa vendar Cepilnikarjev vrt takrat, ko začne sadje zoreti. To bi mi vsakdo rad potrdil, a izvestno tudi Poskočnikov Tonček.